

Banffeligbed ved Realisationen af et For-
 langende om, at der ved Siden af Vedtagel-
 sen af Beslutningen skal gaa Vedtagelse af
 en Lov angaaende Tarifforandringer sam-
 stemmende med den spanske Traktats Tarifer.
 Jeg har allerede udtalt dette i Udvalget, men
 jeg har anset det for rigtig, at det ogsaa
 blev udtalt af mig her. Den Betænkkelighed
 ved Vedtagelsen af den spanske Handelstraktat
 er altsaa fjernet. Den ærede Ordfører for
 Flertallet gjorde derefter et Forsøg paa at
 godtgjøre, at der var en saadan Forbindelse
 mellem Traktaten og en almindelig Told-
 revision, at Traktaten ikke kunde eller burde
 vedtages, uden at en almindelig Toldrevision
 var gaaet forud. Jeg har ikke været i Stand
 til at se, at der i Virkeligheden har været
 nogen Styrke i noget af de Argumenter, der
 i den Henseende ere anførte, hverken af den
 ærede Ordfører her i Salen eller i den af
 Udvalget afgivne Betænkning. Der er nok
 til Støtte anført, at det er ønskeligt, at vi
 snarest muligt komme til en Forandring i
 vor Toldtarif, men der er i mine Tanker
 Intet anført, der har nogen Vægt, til Støtte
 for, at en saadan gennemgaaende Forandring
 i Toldtarifen, altsaa Vedtagelsen af en ny
 Toldlov maa ske samtidig med Godkjendelsen
 af den spanske Handelstraktat. Naar den
 ærede Ordfører har villet gjøre gjældende, at
 det ikke gik an at bringe saa stort et Offer
 af Statskassen, som Vedtagelsen af den spanske
 Handelstraktat vil medføre, et Offer af om-
 trent en halv Million Kroner om Aaret, uden at
 der samtidig bliver givet et Vederlag til de Klas-
 ser i Befolkningen, der ikke kunne siges at
 være direkte interesserede i Tilveiebringelsen af
 en spansk Handelstraktat, tror jeg, at denne
 Argumentation vil føre langt videre, end
 den ærede Ordfører eller Nogen kan følge
 med. Den ærede Ordfører for Mindretal-
 let (Scharling) har jo allerede i Saar be-
 mærket, at den Gang vi for ikke mange
 Dage siden blev enige om en Lov, hvorved
 en betydelig Udgift, der nu ligger paa en
 Klasse af Befolkningen, blev overtaget af
 Staten, var der ikke Tale om, at der skulde
 ydes noget Vederlag til den ikke-hartkorns-
 besiddende Klasse i Landet paa Grund af
 den Lettelse, der derved tilfaldt Hartkornet.
 Vil man i det Hele søge at gennemføre det,
 at der ikke maa bringes Offre af Stats-
 kassen i en Retning eller ske Lettelse af
 Stattebyrden, gennemføres Jernbaneanlæg
 eller Sligt, som kun har Interesse for en
 Del af Staten o. s. v., uden at der samtidig
 gives Vederlag til dem, der ikke ere direkte
 interesserede derti, tror jeg med Sikkerhed
 at kunne sige, at saa vil hele Lovgivnings-
 arbeidet paa disse Omraader gaa fuldstændig

istaa. Iøvrigt forekommer det mig, at naar
 man lægger Vægt paa denne Kompensation,
 maa selve Bestemmelserne i Handelstraktaten
 være ret tilfredsstillende, thi det er jo klart
 nok, at af den halve Million Statsindtægt,
 som opgives, kommer omtrent $\frac{2}{7}$ den hele
 Befolkning tilgode, derved at en Afgift
 fjernes, som mere end nogen anden Afgift
 har Karakteren af en Kopskat, nemlig Told-
 afgiften af Salt. Det, som altsaa bliver
 tilbage, bliver disse omtrent 150,000 Kr.
 paa Vin og paa Frugter; det er det, som
 det Hele dreier sig om, og det er altsaa
 denne Formindfælse af de Vindriffendes og
 de Frugtspisendes Udgifter, som skulde for-
 anlædig, at Traktaten ikke kunde vedtages
 uden i Forbindelse med en hel almindelig
 Toldrevision! Den ærede Ordfører for
 Udvalgflertallet anførte derefter, at Ved-
 tagelsen af Traktatens Tarifforandringer
 vilde bringe Forstyrrelser ind i Forholdene
 efter den nugældende Toldlov, og den ærede
 Ordfører anførte da særlig, at Salttoldens
 fuldstændige Bortfalden vilde borttage den
 Beskyttelse, som Saltraffinaderierne hidtil
 have haft her i Landet. Dersom man i
 Virkeligheden tillægger dette Argument nogen
 større Betydning, vil jeg kun gjøre opmærk-
 som paa, at det vil være meget let at
 bringe Saltraffinaderierne efter Vedtagel-
 sen af den spanske Handelstraktat og
 altsaa efter den fuldstændige Ophævelse af
 Salttolden under de samme Bilkar, som det
 ærede Flertal her i Thinget gennem sit eget
 Toldforslag har villet bringe dem. I dette
 Forslag er der jo nemlig ikke Spor af Be-
 skyttelse for de indenlandske Saltraffinaderier.
 Man har beroliget sig med, at Saltraffina-
 derierne for Fremtiden maatte kunne undvære
 Beskyttelse, naar de fik Hjælpstofferne til
 deres Virksomhed, Kul, maaft og saa Træ,
 toldfrit eller dog billigt. Men dette er jo
 grumme let at sætte i Værk, uden at der der-
 til behøves en almindelig Revision af Told-
 loven. Det vil være overmaade let at godt-
 gjøre Saltraffinaderierne den Told, de maatte
 erlægge af de Kul og, om man vil, endog saa
 det Træ, de forbruge. Overmaade let!
 Endvidere bemærkede den ærede Ordfører
 som en anden Forstyrrelse, der kunde bringes
 ind i de nuværende Forhold ved ensidigt at
 forandre Tarifen i Henhold til den spanske
 Traktat, at saadanne Industrier, der for-
 brugte Salt, ved en Toldfrihed i 3 Aar
 kunde lade sig forlokke til at udvide deres
 Virksomhed o. s. v., en Udvidelse, som man
 saa efter de 3 Aars Forløb vil have Ban-
 ffeligbed ved at komme bort fra. Jeg kan
 dertil kun sige at det forekommer mig, at
 naar Folk ere letfindige nok til paa Grund